

behandling får en betydelig hurtigere afgørelse end ved behandling for domstolene, et forhold, som på grund af den korte fangstsæson er særdeles betydningsfuldt.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt et redskab kan betegnes som en ålegård, vil retningslinierne efter den nu afsagte højesteretsdom fremtidig blive udstukket af domstolene, men det er min opfattelse, at nævnene med deres kendskab til de heromhandlede sager uden større vanskelighed ret hurtigt vil kunne koordinere deres kendelser på dette punkt med de afgørelser, som domstolene måtte træffe, således at der også her kan danne sig en fast praksis, uanset den forskellighed, der ved behandlingen af den ovennævnte sag: fisker Gerhard Hansen mod fisker Carl Martens, er kommet for dagen mellem overnævnets og domstolenes opfattelse af, hvad der forstås ved en ålegård.

ad 5.

De gældende bestemmelser om adgang til at beskyde vildt, herunder også sådanne dyr og fugle, som må betragtes som skadegørende, er samlet i jagtloven, der henhører under landbrugsministeriets område.

En særskilt bestemmelse i saltvandsfiskeriloven om adgang til for fiskere at efterstræbe dyr og fugle, der skader fiskeriet — af væsentlig betydning kan formentlig kun være sæler og skarver —, finder jeg mindre hensigtsmæssig, ligesom jeg gør opmærksom på, at for så vidt sådan tilladelse skal gives fiskerne, må konsekvensen blive, at også andre, som ønsker at jage dette vildt, må have adgang hertil.

Forsåvidt angår skarven, hvorom der særlig i den sidste tid har været rejst diskussion, skal jeg gøre opmærksom på, at denne fugl er fredet i tiden 1. maj—1. august, og at der således i årets øvrige 9 måneder er fri adgang for enhver til at jage skarven på steder, hvor jagtretten er fri eller jagtret haves, jfr. jagtlovens § 1, og at en særskilt bestemmelse i saltvandsfiskeriloven om særlig adgang for fiskerne til at jage skarverne i fredningstiden således måtte komme til at fremtræde som en undtagelsesbestemmelse fra jagtlovens bestemmelser. Hertil kommer, at ifølge oplysninger modtaget fra landbrugsministeriet er alle andragender om tilladelse til at skyde skarver i fredningstiden hidtil blevet bevilget, ligesom landbrugsministeriet agter at opretholde denne praksis, så længe skarven med ret kan siges at tilføje fiskeriet væsentlig skade. En særlig lovmæssig adgang til at jage skarven i fredningstiden ses her efter ikke særlig påkrævet, når de fornødne dispensationer kan opnås.

Løvrigt skal jeg fremhæve, at årsagen til den stigning, der under krigen og i efterkrigsårene har fundet sted af skarvernes antal her i landet, næppe i særlig grad kan stå i forbindelse med jagtlovens ret begrænsede fredningsbestemmelser, men må skyldes den omstændighed, at skarven, der hidtil væsentligst har holdt til i Mellem-europa, på grund af de ekstraordinære forhold der (patronmangel, begrænset adgang til jagt for private) ikke er blevet holdt nede i sædvanligt omfang og derfor har taget så stærkt til, at en del af skarverne har søgt sig nye områder længere nord på. En stor del af de skarver, som ses i de danske farvande, er således fugle, der hører hjemme syd for Danmarks grænser, og som i visse perioder trækker nord på for at fouragere her. Et vist antal af disse skarver har dog forsøgt at skaffe sig ynglepladser her i landet, og særlig det på privat grundlag oprettede reservat Vørsø i Horsens fjord, hvor også rovfugle og iøvrigt skadegørende vildt efter den for reservatet gældende legatfundats nyder beskyttelse, har vist sig tiltrækkende for skarverne. Fra fiskeriministeriets side er der gjort, hvad der er muligt for at begrænse denne og andre skarvkolonier, og jeg tillader mig at henvise til vedlagte i landbrugsministeriet udarbejdede oversigt over skarvreder med flyvefærdige unger i Danmark siden 1938, hvoraf fremgår, at der navnlig i årene 1949—1951 har fundet en meget kraftig beskydning af skarverne sted på Vørsø.*)

ad 6.

Det af fiskeriministeriet nedsatte udvalg vedrørende *industrifiskfiskeriet* er endnu ikke så langt fremme i sit arbejde, at betænkning har kunnet afgives. I udvalget har der været absolut enighed om, at udvalgets indstilling til fiskeriministeriet først kan afgives, når en virkelig rationel undersøgelse af de forhold, hvorunder industrifiskfiskeriet drives, har fundet sted, herunder med hensyn til fangstområder, redskabsanvendelse,

*) Det bemærkes, at udvalget ikke har fundet anledning til at lade den pågældende oversigt optrykke.